

HET CONCILIE VAN ZEVEN

THRILLER

AAD VLAG

99

Woomera Detention Centre, Australië.

‘Dokter Wayland, onmiddellijk afdeling EX, dokter Wayland, onmiddellijk afdeling EX!’

Robert Wayland sprong op uit zijn oncomfortabele stoel in het restaurant. Restaurant was een te mooie benaming voor het kale vensterloze vertrek dat diep onder de grond van de gevangenis was gelegen. Hij liet zijn onsmakelijke hamburger liggen, dankbaar voor het geldig excuus en rende naar de deur.

Wayland was een briljante jonge arts die sinds een half jaar was toegevoegd aan de staf van Carol Foster.

Regelmatig vroeg Wayland zich af wat hij had gedronken of gesnoven toen hij de beslissing nam om in dit afschuwelijke oord, ver van de bewoonde wereld, het grootste deel van zijn tijd onder de grond door te brengen. Als hij dan weer dacht aan Carol Foster dan wist hij het weer.

Carol Foster, een extreem charismatische oudere vrouw, had hem volkomen overdonderd bij een workshop die drie jaar geleden georganiseerd was door de universiteit van Cambridge. Starend in de emotionele grijze ogen van de vrouw die in de wereld van de medici unaniem werd gezien als het grootste genie in de gedragscorrectie van geesteszieken, wist hij dat bij haar voorlopig zijn levensdoel zou liggen.

Vervolgens had Wayland maandenlang geprobeerd Foster te spreken, maar ondanks het feit dat hij cum laude in Cambridge dat jaar afstudeerde, begreep hij dat zijn bagage te gering was om ook maar in aanmerking te komen voor een gesprek met het orakel zoals ze werd genoemd in de psychische geneeskunde. Uiteindelijk had hij een artikel geschreven over een experimentele methode om het gen te lokaliseren dat verantwoordelijk was voor het aanzetten tot verkrachten en vermoorden van vrouwen. Aangezien hij wist dat Carol Foster in haar jeugd het slachtoffer was geworden van een brute verkrachting rekende hij erop dat zij het artikel zou lezen, hetgeen ook gebeurde.

In het daarop volgende onderhoud zweette Wayland peentjes omdat de door hem beschreven methode enkel in zijn fantasie bestond en Carol Foster daar absoluut doorheen zou prikken.

Tot zijn verbazing echter ging zij niet in op de details van zijn beschreven methodiek, maar vroeg zij hem in haar hotelkamer kortaf of hij er wat voor voelde om mee te werken aan een nieuwe experimentele methode voor gedragscorrecties in Australië.

‘Absoluut, graag!’ was zijn antwoord.

‘Waarom kiest u mij, ik heb praktisch geen ervaring op dat gebied.’

‘Omdat jij het lef in je flikker hebt om te proberen mij te strikken met een artikel vol met onwaarheden. Dat soort mensen heb ik nodig bij mijn onderzoek. Een gedegen vooropleiding gecombineerd met een, als het moet, eigen methode waarbij van de ethische gedragsregels wordt afgeweken.’

Met grote ogen staaarde Robert de oudere vrouw aan, niet wetende wat hij moest zeggen.

‘U had me dus door?’

‘Natuurlijk, ik herken een lulverhaal van afstand. Maak nooit meer de fout knulletje, om iemand op haar eigen terrein af te bluffen. In dit geval had je mazzel, maar ik verwacht dat je fouten slechts één keer maakt, anders heb ik niets aan je. Wat denk je, zou ik iets aan je kunnen hebben nu je ja zegt op een aanbod zonder ook maar iets te vragen over die zogenaamde nieuwe methode?’

‘Er is dus geen nieuwe methode?’

‘Wanda, vleeskeuring! Neem gelijk de vuile lakens mee!’

Lauren Caitland kwam met een zucht overeind van het buiten proporties gebouwde hemelbed en graaide de bundel vuile was bij elkaar dat ze na het bezoek van haar laatste klant achteloos in een hoek had gegooid.

Ze was moe en voelde zich veel ouder dan haar achtentwintig jaar. Ze keek in de grote spiegel die tegenover het bed was opgesteld. Lauren schok van haar eigen spiegelbeeld. Ondanks de kundig aangebrachte make-up waren de eerste sporen van aftakeling duidelijk zichtbaar. Ze zou toch de adviezen van Lorna moeten gaan opvolgen, anders zou haar klantenkring gaan inkrimpen. Niet dat ze dat erg vond, de best betalende en in de maatschappij goede posities innemende klanten waren vaak de grootste schoften met de meest walgelijke verlangens.

Het dreigende gebrek aan inkomsten zou echter desastreus voor haar zijn. Lauren had vele schulden die in de loop der jaren waren ontstaan. Soms kon ze met haar lichaam wat ‘afbetalen’, maar de meeste schuldeisers kon ze niet op een dergelijke manier afschepen. Voor de zoveelste keer nam ze zichzelf voor dat de volgende dag het nieuwe begin zou zijn.

Lauren rende de trap af, gooide de bundel lakens in de daarvoor bestemde kist in de kamer van de eeuwig chagrijnige Lesley en haastte zich naar de ontvangstruimte waar ze als laatste van de beschikbare dames aankwam. Ze negeerde de kwade blik van Lorna en al helemaal de minachtende grijns van Terry, het grootste kreng dat ze ooit had meegemaakt en richtte haar aandacht op de klant.

‘Een beginner,’ schoot het direct door haar hoofd. De man keek onwennig vanuit zijn stoel naar de vijf voor hem staande prostitutees. Hij had niet de blik van een geroutineerde hoerenloper die volkomen op zijn gemak genoot van de keuring dat hem een gevoel gaf van wat voor vorm van status dan ook.

De man was nog jong, ze schatte hem slechts een paar jaar ouder dan zichzelf en was vermoedelijk een buitenlander. Zijn blik gleed over Terry en ging vervolgens naar haar. De andere drie vrouwen negeerde hij volledig. Het viel Lauren op dat hij enkel naar hun gezichten keek en niet zoals de meeste mannen begerig de vrouwen met zijn ogen uitkleedde.

‘Ik wil graag met deze dame,’ sprak de man met een aangename stem waarin een niet te benoemen accent overduidelijk hoorbaar was. Hij keek Lauren strak in de ogen en kwam overeind uit zijn stoel.

‘Goede keus,’ was het vaste commentaar van Lorna.

‘Wanda zal het u absoluut naar de zin maken, dat weet ik zeker. Veel plezier!’

De woedende en minachtende blik van Terry negerend nam Lauren de man bij zijn arm en liet heupwiegend voor hem uit de trap op naar haar vaste ruimte die ze in de afgelopen drie jaar als een van haar weinige veilige domeinen was gaan beschouwen.

Onwennig liep de man achter haar aan en schuifelde de kamer binnen waar hij schuchter om zich heen keek. Daarna keek hij een beetje hulpeloos naar Lauren.

‘O hemeltje, dit moet ik weer hebben. Nerveus, misschien daardoor wel impotent, wat een enorme energieverspilling,’ dacht Lauren terwijl ze een geruststellende glimlach op haar gelaat liet verschijnen.

‘Laten we eerst even de betaling regelen, dan hebben we dat gehad. Hoe lang wil je blijven? Je weet, het kost honderd pond per half uur.’

‘Ik wil alleen maar met je praten, misschien kunnen we een afspraak maken?’

'Jezus Wanda, waar heb je je mee ingelaten? Heeft het te maken met die klootzak van gisteren?'

'Alsjeblieft Les, kalmeer een beetje wil je? Het heeft inderdaad te maken met die man van gisteren, maar niet zoals jij denkt. Ik kan je er niet alles over vertellen, zoals jij en ieder ander mens heb ook ik mijn geheimen. Ik vertrouw je echter volledig en ik zou graag willen dat je dat ook bij mij deed.

Ik ben al jaren op de vlucht voor bepaalde mensen, dat wist je volgens mij al lang. Ik heb gisteren daarover bevestiging gekregen.'

'Wie zijn die lui dan?'

'Dat weet ik werkelijk niet Les! Het enige dat ik weet is dat het iets met mijn verleden te maken heeft, uit mijn leven voor Lorna, zelfs ver daarvoor.'

'Van voor je in het leven stapte?'

'Inderdaad, zelfs van voor die tijd.'

'Dus het is niemand uit de prostitutie?'

'Absoluut niemand Les.'

'Jammer, want dan had ik zeker wel iets voor je kunnen doen.'

'Je kunt nu ook iets voor mij doen Les, zoals ik had gezegd een nieuw paspoort voor me regelen.'

'Dat is niet meer zo eenvoudig als vroeger Wanda. Vroeger was een vervalsing voldoende. Tegenwoordig is ten eerste het vervalsen veel moeilijker geworden, maar ook dat lukt de echte profs nog wel. Een groter probleem is dat alles direct kan worden nagegaan. Je kan niet zomaar een nieuwe naam bedenken. Als ze dat invoeren en dat gebeurt bij de douane, dan ziet men direct dat er iets niet in de haak is en dan ben je echt de lul.'

'Hoe lossen we dat op?' vroeg Lauren die een beetje wanhopig werd.

'Ik ken de mensen die een nieuwe identiteit in alle openbare systemen kunnen invoeren, alleen kost dat veel geld.'

'Hoeveel?'

'De beste rekent dertigduizend pond voor een nieuwe identiteit met paspoort. Ik neem aan dat je dat bedrag niet kunt ophoesten en ik heb dat ook niet. Ik zou je hoogstens vijftienduizend kunnen voorschieten.'

'Je bent een schat Les,' zei Lauren oprecht geroerd. Lesley was iemand die een persoon bijna letterlijk kon vermorzelen, maar hij was ook een fijngevoelig mens, ondanks zijn chagrijnige buien.

'Geld is geen probleem. Regel het maar met die persoon. O ja, ik wil mijn uiterlijk iets veranderen, dus ik heb nog geen foto's.'

'Je gaat zeker je prachtige haar eraf halen?' zei Lesley verdrietig kijkend.

'Ik heb geen andere keuze Les, ik moet wel. Wanneer moet je die foto's hebben?'

'Wanneer jij ze klaar hebt, natuurlijk zo snel mogelijk. Dit is niet zomaar een klusje dat even gedaan wordt. Het kost me twee dagen.'

'Dat valt me mee,' zei Lauren opgelucht.

'Wanneer wil je het geld?'

'Gelijk met de foto's. Dit soort zaken gaan alleen met vooruitbetalen. Het is eenmalig, geen garantie en geen bon,' probeerde Lesley grappig te zijn.

'Ik zal proberen vanmiddag nog alles te leveren Les. Je bent een schat weet je!'
Spontaan kwam Lauren overeind en omhelsde de reus die zachtjes haar rug streelde.

‘Wat moest een arts uit Londen hier in dit godverlaten oord ver van de bewoonde wereld?’ vroeg Lauren zich in stilte af. Haar nieuwsgierigheid nam toe en had de spanning en nervositeit al snel volledig verdreven. Ze reed via een omweg terug naar het zijstraatje, waar ze de wagen parkeerde. Lauren zette de motor uit en dacht na over de te volgen stappen. Ze vroeg zich af of ze Paul dit moest melden, maar vond dat ze nog te weinig informatie had.

Aangezien ze geen actieplan kon bedenken, besloot Lauren de zaken op haar af te laten komen. Ze stapte de wagen uit en sloot hem af. Ze besepte dat ze in deze buurt zou gaan opvallen als ze hier doelloos zou blijven rondlopen. Daarom besloot ze slechts een enkele keer voorbij het pand te slenteren. Het gebouw was zoals zo vaak in een industriegebied praktisch geheel gesloten. Aan de voorkant zat enkel een klein raam van een kantoortje. Ze zag echter ook de vier camera’s die alle hoeken van het pand bestreken en besepte dat het vrijwel onmogelijk was om onopgemerkt dichterbij te komen. Dan maar de achterzijde. Lauren liep langs het pand en zag dat de zijkant geen vensters of deuren bevatte en waarschijnlijk daarom ook geen camerabewaking had. Ze keek naar de constructie van de buitenmuur en besepte dat ze zonder zwaar gereedschap onmogelijk binnen zou kunnen komen.

Lauren liep door naar de achterkant en zag daar een goedereningang zoals ze had gehoopt. Ook hier werd het gebied voor de achterzijde geheel door camera’s bewaakt. Ze begon na te denken en kwam tot de conclusie dat ze geen mogelijkheid kon verzinnen om op de een of andere manier binnen te komen. Via de zijkant zou je op het dak kunnen komen, maar Lauren voelde niet veel voor een dergelijke operatie. Toch mocht ze deze mogelijkheid niet uitsluiten.

Toen zag ze iets verderop aan de achterzijde de uitlopers van een bosrijk gebied. Ze realiseerde zich dat ze zich geheel aan de buitenzijde van Inverness bevond. Via een omweg liep ze de struiken in naar de eerste boom die haar geschikt leek. Gelukkig had ze donkere kleren aan zodat ze niet snel zou opvallen.

Met een onwennig gevoel klom ze in de boom wat haar deed terugdenken aan haar kindertijd toen dat een van haar meest favoriete bezigheden was geweest. Nu was het echter bittere ernst en klom ze tot een hoogte vanwaar ze het dak van het complex kon overzien. Tot haar teleurstelling was het dak geheel gesloten. Lauren had gehoopt op een raam, of ventilatiekoker om op die manier binnen te komen. Ze maakte aanstalten om weer naar beneden te klimmen toen ze werd opgeschrikt door het geluid van een vrachtwagen die haar kant op kwam. Snel klom ze de boom uit en nestelde zich zo dicht mogelijk bij het laadcomplex waar de vrachtwagen stopte. Vrijwel onmiddellijk ging de schuifdeur van het complex open en kwam een man in een smetteloos witte overall de chauffeur tegemoet.

‘Je bent vroeg Charley,’ zei de man in de overall tevreden. Gelukkig had hij een harde stem en kon Lauren het moeiteloos volgen.

‘Mazzel met het verkeer,’ bromde de chauffeur en overhandigde de ander zijn papieren. De man in de overall bladerde er snel doorheen.

‘Jezus, we hadden toch doorgegeven dat er acht vaten extra geleverd zouden moeten worden?’

Lauren pakte haar mobiel en maakte een foto. Ze keek naar het resultaat en zag dat het licht te gering was voor een scherpe opname. Toen herinnerde ze zich dat de moderne telefoon was uitgerust met een miniflits. Het kostte haar enkele minuten om in het menu de betreffende optie te vinden en die te activeren. Toen maakte ze opnieuw een opname.

Lauren schrok zich een ongeluk toen het naakte lichaam van het meisje ongecontroleerd schokte. Een korte, scherpe toon klonk uit de controle-eenheid en vrijwel direct daarna werd het lichaam weer rustig.

Lauren rende terug naar de hoek, er vast van overtuigd dat er een alarm af was gegaan, maar het bleef stil. Vijf minuten later waagde ze het opnieuw en controleerde de overige containers. Allen waren bezet met lichamen, mannen, vrouwen, kinderen zelfs een groot aantal baby's. Het viel haar op dat geen enkel lichaam ouder was dan ongeveer dertig jaar naar haar schatting.

Veel vertoonden littekens van operaties. Laura waagde het nog twee andere opnames te maken van een man en een vrouw. Gelukkig had de flits bij hen geen reactie tot gevolg zoals bij het meisje. De opnames waren goed gelukt en Lauren stak het apparaat secuur weg en keek verder om zich heen.

Aan de voorzijde van de bakken waren eenvoudige kaartjes met barcode's bevestigd. Op een tweetal containers echter was ook een simpel postit papiertje bevestigd waarop met de hand geschreven namen en geboortedata stonden. Lauren maakte ook hiervan een opname met haar mobiel.

Een inspectie van de terminals bracht haar geen extra informatie en ze kreeg een sterke drang naar buiten gaan.

'Weg, ik wil hier weg,' mompelde ze.

Ze keek op haar horloge en zag dat ze zich al meer dan een uur in de ruimte bevond. Nerveus postte ze naast de deur en wachtte op de mannen die terug zouden komen om hun werkzaamheden af te ronden. Het duurde nog ruim tien minuten waarna Lauren opnieuw zo gespannen was als een veer. Ze voelde de druk van het pistool en merkte dat ze daar rustiger van werd.

De deur van de ruimte ging geruisloos open en een man liep recht naar de terminals toe. Voordat de deur dicht gleed was Lauren er al doorheen terug in de kantoorruimte. Met grote passen liep ze naar de volgende deur en stapte de gang binnen. Haar enige mogelijkheid was de trap naar boven. Gelukkig was deze geheel van metaal en waren de treden met rubber bedekt zodat ze vrijwel geruisloos naar boven kon klimmen, waar ze uitkwam op een nieuwe gang. Recht tegenover haar zag ze uitnodigend de vermoedelijke buitendeur. Lauren wilde echter haar geluk niet teveel op de proef stellen en probeerde de eerste deur die echter leidde naar een opslagruimte voor schoonmaakmateriaal. De volgende deur stond open en gaf toegang tot een grote ruimte die er uitzag als een operatiekamer van een ziekenhuis. Lauren zag in een oogopslag dat de apparatuur hier van een geheel andere orde was. Het leek wel een sciencefiction decor, maar Lauren beseftte terdege dat het de harde realiteit was. In het midden stonden weer twee dezelfde containers zoals ze die in de kelderverdieping had gezien. Ondanks het feit dat ze zo snel mogelijk naar buiten wilde kon ze haar nieuwsgierigheid niet onderdrukken en bekeek de inhoud. Opnieuw deinsde ze naar achteren toen ze zag dat er twee volkomen identieke lichamen in lagen. Het waren jongemannen van rond de twintig

Uit zijn ooghoeken zag Paul nog een aantal mannen zijn richting opkomen en hij herkende onmiskenbaar Koivu onder hen. Hij begreep dat als hij uit de wagen stapte kansloos zou zijn en besloot alles op alles te zetten. Paul trapte het gaspedaal tot de bodem in en de gecombineerde kracht van de elektromotoren en benzinemotor deed de wagen vooruit springen. Verbluft doken de mannen opzij, maar een van hen werd geraakt door de zware wagen. Paul verbeelde zich het geluid van brekende botten boven het gebrul van de motor te kunnen horen.

Slingerend trachtte hij de wagen te draaien om het pad terug in te slaan, maar door het opstuwende sneeuw kon hij geen hand voor ogen zien. Op goed geluk reed Paul de andere kant op waar hij een tweede toegangsweg tot het complex had waargenomen.

Slappend nam hij de bocht en gaf een schreeuw van angst en schrik toen de zware wagen van de weg afgleed en in een greppel dreigde te belanden. Het duurde slechts enkele ogenblikken, maar voor Paul leek het een eeuwigheid totdat de wielen hun grip hervonden en de wagen opnieuw zijn weg vervolgde.

Paul gaf plankgas en reed zo snel hij durfde in het licht van de koplampen die hij helaas gedwongen was aan te zetten. Links en rechts vlogen de bomen als in een waas voorbij en Paul realiseerde zich dat het een kwestie van tijd zou zijn voordat hij een zwaar ongeluk zou krijgen.

In zijn spiegel zag hij wat hij al gevreesd had. Meerdere koplampen werden achter hem zichtbaar, de jacht was geopend. Paul beseftte dat de snelweg zijn enige kans zou zijn. Hier in de bossen kenden zijn achtervolgers waarschijnlijk de weg en hun voertuigen waren beter geschikt voor dit terrein. Krampachtig klemde hij de handen om het stuur en deed een schietgebedje voor de snelweg, die helaas in geen velden of wegen te bekennen was.

Plotseling klonk het verschrikkelijke staccatogeluid van een machinegeweer. Paul dook in elkaar toen hij voelde dat de wagen door meerdere kogels geraakt werd. Hij gilte van angst toen een volgend salvo klonk en hij opnieuw de inslagen voelde. De Lexus luisterde niet meer naar de stuurcommando's en Paul vermoedde dat minstens een achterband was lek geschoten. Vertwijfeld gaf hij een ruk aan zijn stuur en de wagen hobbelde tussen een paar bomen door in het struikgewas dat de snelheid enorm afremde. Toch was de klap toen de Lexus tegen een boom reed aanzienlijk. Gelukkig had Paul voor de botsing het stuur los gelaten, anders zouden zijn polsen waarschijnlijk gebroken zijn. Nu ving de airbags de grootste klap op en kon hij zich zijdelings uit de wagen laten rollen.

Paul's gehoor was volledig ontregeld door de kleine explosies waarmee de airbags waren opgeblazen, maar hij voelde zich opgelucht dat hij verder geen verwondingen had opgelopen na de zware botsing. Zijn opluchting was voor korte duur toen hij blindelings de bossen in rende. Zigzaggend zocht hij zijn weg door de bomen, ondertussen de mobiel waarmee hij contact onderhield met Lauren in zijn zakken zoekend. Toen hij hem gevonden had, hoopte hij bij alles wat hem lief was dat er verbinding zou zijn. Hijgend lette Paul een moment niet op toen hij de voorkeurtoets wilde gebruiken en hij voorover een vrij steile helling afrolde. Met alle macht klemde hij de telefoon in zijn hand en kwam in de struiken tot stilstand. De sneeuw drong overal in zijn kleding en maakte dat hij vrijwel direct tot op het bot verkleumd was, maar Paul voelde het amper.

‘Mag ik je uitnodigen plaats te nemen?’

‘Als ik weiger?’

‘Ik hoop niet dat we ons hoeven te verlagen om de spierbundels binnen te roepen en je erin te sleuren, vind je ook niet?’

Haar stem klonk bijna lieflijk, maar Paul wist wel beter. Hij had absoluut geen zin om in de uitzichtloze situatie waarin hij zich bevond stommiteiten uit te halen. Hij stond langzaam op en liep naar de in zijn ogen gruwelijke stoel en nam met grote tegenzin er in plaats.

‘Verstandige jongen, punt in je voordeel,’ zei de vrouw en nam plaats op een eenvoudig krukje naast de stoel waar een imposant schakelpaneel was aangebracht.

‘Leg je armen op de leuning en leg je hoofd naar achteren tegen de steun. Als je volledig ontspant dan is het zo voorbij.’

Paul gehoorzaamde om de eenvoudige reden dat hij geen enkel alternatief had. Zijn hersens werkten onder hoogspanning. Hij wist dat getrainde personen een leugendetector konden verschalken, maar de opmerkingen die ze gemaakt had over de accuratesse van dit apparaat gaven hem weinig hoop. Toch was Paul van plan tot het uiterste te gaan. Hij was inderdaad absoluut geen vechtersbaas, althans niet lichamelijk, maar geestelijk was hij gereed om de confrontatie met zijn kwelgeest aan te gaan.

Paul hoorde een zachte droge klik en voor hij kon reageren waren rond zijn ellebogen, polsen en enkels metalen banden geslagen. De druk was niet groot en het deed absoluut geen pijn, maar toen Paul kracht zette voelde hij dat de betreffende band automatisch werd aangetrokken. Het geheel versterkte zijn gevoel van machteloosheid.

‘Doe verder geen moeite, een gorilla zou zich nog niet kunnen bevrijden.’ De achteloze, bijna ongeïnteresseerdheid in haar stem benadrukten haar houding en intentie alsof het geheel een simpel dagelijkse bezigheid was, waarvan de uitkomst voor haar al bij voorbaat vast zou staan.

Een volgende klik deed Paul opschrikken toen de beugels rondom zijn hoofd zich sloten en geen beweging meer mogelijk maakte. Paniek welde in hem op en hij had moeite om niet te schreeuwen van angst. Paul hapte naar adem.

‘Rustig blijven. Dagelijks vinden er over de hele wereld hersenoperaties plaats en die mensen ondergaan hetzelfde. Die beugels worden dan met punten in het hoofd verankerd, hier is dat enkel een platte beugel, dus stel je niet zo aan. Ik zei toch dat het geen martelwerktuig is.’

Al pratende was ze direct voor hem komen staan en draaide een aantal instrumenten naar voren die Paul nog niet eerder had opgemerkt.

‘Dit is een irisscanner,’ vervolgde de vrouw.

‘Ik moet even iets ongemakkelijks doen, mijn excuses daarvoor,’ was de spottende opmerking. Met een hand trok ze de oogleden van Paul ver uit elkaar en bevestigde handig een klem aan de boven en onderkant. Toen ze de klem losliet was het voor Paul niet meer mogelijk zijn oog te sluiten. Aan de bovenkant druppelde regelmatig een vloeistof op het opengesperde oog.

‘Zo, we kunnen beginnen,’ zei de vrouw tevreden.

‘Beantwoord de volgende vragen beiden met Ja, begrepen?’

Paul gaf geen antwoord. Dit was voor hem het moment om zich volledig af te sluiten van de afschuwelijke situatie waarin hij zich bevond.

‘Ga je stommetje spelen?’

‘Een Alert-One is neem ik aan veel belangrijker?’ vroeg Lauren.

‘Uiteraard. Het heeft te maken met de schaal waarop de manipulatie plaatsvindt. Het systeem heeft een vreemde doelgerichte campagne opgemerkt, gekoppeld aan het op diverse beurzen plaatsen van grote pakketten aandelen en vooral opties.

Als er ergens op de wereld een groot aantal aandelen wordt verhandeld, dat niet logisch is gezien de beurskoersen dan slaat het systeem geen alarm.’

‘Het zou denk ik een verkeerde keuze van een amateur kunnen zijn?’ dacht Lauren mee. Ze probeerde het ingewikkelde spel te begrijpen en merkte dat ze zich beter ging voelen.

‘Inderdaad, goed opgemerkt. Als het systeem op dit soort transacties zou reageren, dan stond het continu Alerts af te geven. Indien er echter meerdere in een bepaalde logische setting plaatsvinden dan is het menens.

Een Alert-One betekent dat er wereldwijd een doelgerichte actie plaatsvindt, waarbij een strak scenario wordt gevolgd. Er zijn berichten over het mislukken van oogsten wereldwijd gepubliceerd. Daarnaast hebben er volgens het systeem een tweetal rampen afgespeeld die daarmee te maken zouden hebben.’

‘Wat voor rampen?’

‘In Amerika zijn in de staten Ohio en Pennsylvania binnen een tijdsbestek van achtenveertig uur twee krachtcentrales opgeblazen.

‘Verschrikkelijk. Wat heeft dat echter met die aandelentransacties te maken?’

‘Weet ik ook niet, maar het systeem is daar zeker van,’ zei Paul in gedachten.

‘En wat betekent dat voor die aandelen?’

‘Dat er enorme winsten te halen zijn.’

‘Maak jij daar gebruik van?’

‘Dat is al gebeurd. Het systeem heeft de opdracht om bij de Alerts gerichte pakketten te gaan verhandelen. Dat heeft gisteren al plaatsgevonden. Mijn bedrijf zal daar grote winst mee behalen, maar ik weet niet of ik daar goed mee heb gedaan.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat de aanstichter van dit geheel extreem intelligent moet zijn. Ik zou in de verste verte niet weten hoe ik dit zou moeten opzetten en ik ben met alle respect niet de domste op dit gebied. Die persoon zal waarschijnlijk de beurzen in de gaten houden. Als hij in de gaten krijgt dat er iemand zich ook richt op die betreffende groepen aandelen en opties, dan weet hij dat er anderen zijn die hem door hebben.’

‘Vind je dat niet ver gezocht?’

‘Helemaal niet. Het is heel gemakkelijk de koersen in de gaten te houden, zeker als je weet waar je op moet letten. Daarnaast moet deze persoon de mogelijkheden hebben om het betreffende scenario te organiseren en de genoemde rampen uit te laten voeren. Dat moet een goed geleide organisatie zijn met grote mogelijkheden.’

‘Zouden zij het zijn Paul?’

‘Kom nou, dit is gewoon toeval.’

‘Ik geloof niet in toeval, niet na de laatste tien jaar van mijn leven.’

‘Ja maar, dit is een heel ander gebied. Geld en beurzen zijn heel iets anders dan geheime tests en onderzoeken op mensen.’

‘Het gebeurde na jouw ondervraging. Ze weten dat jij beursanalist bent en met dit soort transacties je vermogen hebt vergaard.’

‘Een reden te meer om daar dan geen aandacht op te vestigen. Bovendien regel je dit niet in een paar dagen, zeker die aanslagen in Amerika niet.’

‘Het is niet Tom waar ik bezorgd om ben,’ antwoordde Paul en stak snel de straat over Lauren en Claudia met zich meetrekkend.

‘Moeten we allemaal naar binnen?’ vroeg Lauren.

‘Ja, het is beter dat we bij elkaar blijven,’ zei Paul.

Claudia gaf geen antwoord en liep snel de tien treden omhoog naar het portiek waarvan de verwaarloosde deur wijd open stond. Tom bleek in het onderste appartement te wonen en na een korte inspectie gaf Claudia een harde roffel op de deur, die vrij snel daarna werd geopend, alsof hij op hen had staan wachten.

‘Hallo kom binnen,’ zei Tom met een hese stem.

Paul stapte zoals afgesproken als eerste het appartement binnen. Tom was een zwaar gebouwde man van midden veertig met een uitermate slecht verzorgd uiterlijk. Het appartement was smerig en volkomen verwaarloosd. Paul keek met afgrijzen rond en wenste dat ze zo snel mogelijk zouden kunnen vertrekken. Zijn aandacht werd door het appartement van Tom afgeleid waardoor hij de angstige blik in diens ogen volledig miste.

Net toen Lauren en Claudia eveneens het appartement binnen gingen, voelde Paul dat een arm om zijn nek werd geslagen. Hij leek te zijn gemaakt van graniet. Wanhopig greep hij naar de arm om hem los te trekken, maar voordat hij iets kon proberen voelde hij een scherpe prik in zijn nek waarna hij vrijwel direct in een peilloze diepte wegzakte.

Lauren gaf een gil en wilde zich omdraaien toen vanuit een deur die ze tot dan toe over het hoofd had gezien Duncan de kamer binnen trad. Het pistool met een daarop geschroefde geluidsdemper leek in haar ogen monsterlijk groot en ze kon als gehypnotiseerd haar ogen er niet vanaf houden.

‘Rustig blijven jullie allemaal,’ klonk de messcherpe stem van Youri die de bewusteloze Paul op de grond had laten zakken.

Met een gil dook Lauren op de man die een ogenblik uit het veld geslagen was.

‘Blijven staan sukkel,’ klonk de stem van Duncan die de loop van zijn pistool tussen de ribben van Tom duwde die een pas vooruit wilde nemen.

Claudia stond als versteend naar het onwezenlijke tafereel te staren en zag hoe Youri Lauren als het ware uit de lucht plukte. Met een arm hield hij de woedende vrouw in bedwang en met de andere hand diende hij haar eveneens geroutineerd een injectie in de nek toe.

Voorzichtig, bijna liefelijk werd het lichaam van Lauren naast dat van Paul op de grond gelegd, waarna Youri zich tot Claudia en Tom wendde die met grote angstige ogen naar de twee mannen staarden.

‘Nu krijgen wij zeker ook een injectie,’ mompelde Tom hees.

‘Nee, die zijn te kostbaar voor jullie,’ was de koele reactie van Duncan en richtte zijn pistool.

‘Nee,’ gilde Claudia, maar haar schreeuw werd gesmoord door een aantal schoten uit Duncan’s pistool die zo snel achter elkaar werden afgevuurd dat ze als een geheel klonken.